

Publicerad 2013-10-17 18:49 av Helmer

Ett möte

Stranden var en öde slätt
och havets brus en övergiven gråt
när jag mötte flickan
som gick barfota i sanden.
Hon bar en snäcka i sin hand
och den förde hon sakta mot sitt öra.
Berätta, sa hon sen till mig
om allt det vackra som du minns
och allt det goda du vill göra
ty jag vill fylla snäckans kupa
med solreflexer
från allt det sköna som är gjort och tänkt
sen vill jag tömma den på vågorna
i livets hav
för att mildra deras mörka ton
med ljusa tankars glitterstänk.

Jag stod betagen av flickans väsen
och lyssnade till hennes ord
när hon förklarade
hur vågorna som smekte stranden
kom från andra sidan av vår jord
hur allting har ett samband
och hur despoten i ett annat land
får lite mindre makt för varje gång
jag smeker med min egen hand.

Du ska veta, sade flickan
att dropparna i livets hav
är alla önskningar som människorna har
att vågorna är verkningar
av alla våra strävanden
och all vår ävlan
att förverkliga vårt ideal
att hela havets innehåll
är summan av vad mänskligheten vill och kan
men att allting vore meningslöst
om silverblänket
som vi tänder med vår kärlek

av någon anledning försvann.

Då förstod jag plötsligt
vem flickan framför mig var
hon var det enda hopp
som en sargad mänsklighet har kvar
hon var den goda viljan
den första tonen i en gemensam sång
vad annat kunde rädda oss
från ångesten och skräcken
inför jordens undergång.

Och flickan vände sig mot vattnet
och såg mot horisontens blåa rand
och hon gick ut i strandens ljumma vågskvalp
med den till brädden fyllda snäckan
i sin hand
hon skänkte snäckans skörd
till vågorna
och över deras ryggar
spreds ett obeskrivligt ljus
och jag förnam en skälvning
av tacksamhet och hopp
som steg ur havets djup.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Helmer med Poeter.se id #45607 innehar upphovsrätten